

Kennel Stormosen og Erik Skeel

-Har man sagt ja til at påtage sig et hverv, så har man pligt til at gøre noget ved det, sagde Erik Skeel til Flemming Fuglede og jeg, da vi en dejlig sommerdag besøgte ham for at lave et interview. Vi vender tilbage til pligten.

Som så mangen dreng fik Erik Skeel interessen for jagt og pointere ved at følge med faderen, Ove Skeel, på hønsejagt på Toftegårdenes vidtstrakte arealer i Store Vildmose.. Det var som regel 3 dages jagt, hvor der blev skudt 50-60 høns pr. dag, så der var brug for en bærer af og til. Der var aldrig mere end to bøsser pr. hund. Jægerne havde madpakke med ud i terrænet.

I -30'erne var pointeren den eneste hund, der kunne holde til 3 dages jagt. Ove Skeel startede med Hertha pointerer, som han selv dresserede. De var solide hunde uden den store stil, men disse pointerne blev efterhånden for indavlede, så effektiviteten gik fløjten. Derfor fik vi den flerfarvede pointer, som vi kender i dag. Dette udmøntede sig i, at Ove Skeel fik flere gode hunde.

Kulminationen kom i 1957, hvor han blev danmarksmester med Storskovens Flora.

I 1950'erne får Erik Skeel sin første pointer, den var nu ikke så god stilmæssigt set, så derfor bliver den solgt til en mand i Aalborg, så går det straks meget bedre, da han får Brokholms Klaus, som han vinder Guldpokalen med på Øland i Sverige.

Guldpokalen er den fagreste pris inden for hundesport i Norden, den udsættes til vinderen af Svensk Pointerklubs ungdomsklasse. Finaleslippet går over en time.

Undervejs skulle mange stengærder passeres, og mangen sten sættes på plads, når man var kommet over. Der var mange høns og fasaner på Øland dengang, fortæller Skeel.

Klaus var en dybbrystet og meget effektiv hund, han sælges til Sverige, hvor han bliver eksteriørchampion og bruges meget i avlen.

I 1961 bliver Erik Skeel dommer, og denne gerning bruges der megen tid på i de følgende år. Jeg ville egentlig helst selv føre hund, siger han, men det er her pligten kommer ind. Helst ville han dømme unghunde. De skal have lov til at vise det storslåede og unikke. I dag er der en tendens til, at man i uk og på andendagen af derby dommer, som var det åbenklasse, og det går uværgerligt ud over unghundens frihed og storhed. Elegance og stil går tabt i forhold til effektivitet og orden.

Markprøver har forandret sig derhen, at hundene førhen havde mere jagterfaring. Vi har gode hunde i dag, De er fuldt på højde med hundene i gamle dage, og de er bedre dresserede. Konkurrencen er blevet skærpet, der er dog lidt mere held med i prøver nu om dage, har man en enkelt god stand, kan man vinde.

Generelt er pointerne blevet kønnere og standarden bedre. Teten mellem pointer og settere har altid skiftet, siger Skeel, men i øjeblikket ser det ud til, at pointeren er foran.

Flemming fortæller, at Skeel ofte har ladet unge mennesker skyde over sine hunde, men han har indskærpet over for dem, at man ikke skyder forbi over stående hund. Denne lære havde en svensk skytte ikke annammet på en prøve, som Skeel dømte for Svensk Kennelklub. Forbierne blev for meget for den gode dommer, som resolut greb skyttens bøsse, og så blev den næste fugl fældet. Skeel var en fremragende skytte, siger Flemming. Vor vært nikkede smilende genkendende til hændelsen.

*Skeel mindes sin dommertid med glæde, der var ro på bagsmækken,
hvad der også bør være om dette hverv.*

*I 1969 står Skeel og mangler en hund. Han får en snak med Knud Fuglede, hvis hanhund
Brangstrupgaards Ruff har parret en tæve på Djursland. Hvalpene er da blevet et halvt år.
Skeel og Fuglede tager ud og ser på dem – og gør store øjne.*

*Skeel vælger den eneste gulbrogede han, Riff, der bliver en strålende og effektiv hund, som vinder
derby i 1971. Den var stilren, gik som en maskine og var særdeles effektiv.
Den vinder bl.a. også DPK's vinderklasse, Mesterskabsprøven og er
dermed brugschampion. Riff bliver brugt en del i avlen.*

*Derefter følger mange gode hunde, bl.a. Fugledes Vaks og Roska, der var en hård negl.
Skeels kærester hund har været Katja, som han hentede hos Bent Hansen, der på det tidspunkt
havde 8-9 hvalpe og så altså 9 måneders Katja, der var en vild krabat, som ikke var til at få fat i.
Det lykkes dog, så hun kommer med hjem til Birkelse. Så sker det ulyksalige, at hun løber væk
i en snestorm. Lykkeligvis spotter en hjemmesygeplejerske hunden et par
dage efter i en dyb drængroft i Fristrup Søenge.*

*Katja kom sig og var let at dressere. Hun var en klog hund og kom til at fejre store triumfer
i marken, hvor hun bliver den første pointer, som bliver
jagtchampion, senere bliver hun også brugschampion.*

*Katja indgår i avlen, og af afkommet har især Stormosens Nold i Torben Pedersens eje gjort
sig bemærket med mange flotte placeringer, blev årets pointer i 1996.*

*Erik Skeel har udført et enormt organisationsarbejde for jagten og hunden.
Han var i Dansk Jagtforenings hovedbestyrelse fra 1969-92. Heraf 20 år som næstformand.
Det medførte et stort jagtpolitisk arbejde som formand for foreningens hundeudvalg i 20 år,
medlem af DJU i 20 år, hvert 4. år formand for udvalget, han sad i Dansk Jagtforsikring i 12 år
med hundesager som speciale. I kortere perioder medlem af Derbyudvalg og Dommerudvalg.*

*Dansk Jagtforening fandt ud af, at folketingsmedlemmer var meget interesserede i at komme ud at
se jagt og erfare, hvad der rørte sig på jagtfronten, når der skulle være jagtlovsrevision,
så folketingsmedlemmerne blev indbudt til jagt på Birkelse. Samtlige blev inviteret, men kom
naturligvis ikke alle. Der blev afholdt jagt og spist frokost, hvorunder man diskuterede den
kommende lovgivning. Meget nyttigt. Lobbyisme vil man jo nok kalde det i dag.*

*Dansk Jagtforening og Landsjagtforeningen af 1923 fusionerede som bekendt til Danmarks
Jægerforbund. Det var godt og rigtigt siger Skeel, om end det
medførte en del rumlerier i diverse bestyrelser.*

*Skeel har været formand i Dansk Pointer Klub i perioden 1980-1993.
Da han tiltrådte var fordrageligheden så som så på generalforsamlinger, men det fik han snart sat*

styr på, da han altid har været hævet over småligt kævl og usselt kiv.
Skeel blev en markant, afholdt og ligefrem formand i vor klub.

Han mindes tiden med glæde, som en god tid med ro i klubben.

Det var festligt at være til Hovedprøve, men også lidt hårdt, da man jo "var på" hele tiden.

For Skeels meget store og uegennyttige indsats i vor klub er han blevet hædret med
DPK's fortjenstmedalje i guld og er naturligvis også æresmedlem.

-Jeg synes, det går fremragende i Dansk Pointer Klub, siger Skeel,-men der er dog en ting som
bekymrer mig: Der er så få avlere i vor klub, og det kan blive alvorligt på langt sigt,
så det må der gøres noget ved.

Skeel har ikke længere hund, bentøjet rækker ikke til det. – Jeg har lagt bøssen på hylden, siger
han, men jeg har fortsat glæde af at være med på jagt som tilskuer.

Det har han for øvrigt altid været, når han har indbudt til jagt på Birkelse.
Gæsternes ve og vel kom i højsædet, fortæller Flemming.

Flemming har sine pointere med, og vor værts glæde over at skue dem er åbenlys. -
Luft dem Flemming, det trænger de til, siger han, og Yatzy får snart kontakt med en fasan i
den store have, der er til Eriks og fru Hannes nuværende bolig i det, der førhen var smedje på
godset. De unge – Jørgen Skeel og hans familie er rykket op i den store og smukke hovedbygning
på Birkelse. Jørgen Skeel overtog Birkelse som 19-årig på et tidspunkt, hvor overdragelse til
næste generation var gunstig økonomisk set. Erik Skeel fortsatte herefter som forpagter i nogle år.
Birkelse har været i Skeel'ernes eje siden 1656.

Hver formiddag og eftermiddag kører Skeel en tur for at se på bedriften, og mon ikke hans tur
mangen gang går til Gl. Toftegård, hvor han er født, og hvor han selv startede som forpagter,
inden han overtog hele Birkelse?

Undervejs strejfer tanken ham vel, at ude i den store mose har hans far drevet jagt på urfugle,
han har selv oplevet år med masser af agerhøns, som desværre er på retur, han kan være heldig at
se traner, han kan glæde sig over, at han har givet slægtens arv
videre til næste generation, han har gjort sin pligt

Toftegardene er et mekka for hundesporten. Utallige prøver har været afholdt her. –
Flemming fremhæver, at man aldrig er gået forgæves til Ove og Erik Skeel, hvis man har manglet
terræn til prøver. I dag står Arnold Klovborg – eller Nold - i spidsen for jagten på Toftegardene.
Han går ikke selv med hund, men qua sit venskab med Erik Skeel
har han fået interesse for hundesport, siger Flemming.

Jeg bemærkede at Nold og Skeel lige stak hovederne sammen før andendagens afprøvning på derbyet i fjor. De to ved om nogen, hvordan sådan en prøve skal skæres, så det blev i alle måder en minderig dag med engelske hunde i fejende flot søg over store gyldne stubmarker, der husede mange fugle. Hvilket derbyterræn!

Jeg havde nogle dejlige timer i det gæstfrie hjem, Skeel ser vi måske ikke så meget på prøver mere, men han ved, hvad der rører sig, Flemming aflægger beretning.

Vor vært ser frem til vor klubs vinderklasse på Gl.Toftegård i efteråret

*Niels Mølgård Ovesen
Mejrup*